

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A zsilip mögötti tekintet**

1. A tiltott feszültség

DITKE (Csórsz Edit)

A második fázis, a pihenés ideje lassan rátelepedett a Kolónia-7 fémfalaira. Alinda és a nagymama behúzódtak a szűk lakófülke sarkába, ahol a csövekből csöpögő édes massa illata keveredett a fáradt testek párájával. A kislány nem nyúlt az ételhez; tekintete a távolba révedt, mintha nem is a rideg acéllemezeket látná, hanem egy olyan világot, amelyről csak a nagymama meséiben hallott.

– Nagyi – suttogta Alinda olyan halkan, hogy a falba épített mikrofonok se foghassák fel a hangját. – Láttam őt újra. Az L656-os egységet. Amikor a generátornál pedáloztam, nemcsak az energiaszintemet mérte. Megállt mellettem. A fémteste hideg volt, de az optikai szenzorai... azok a jéghideg kék fények egy pillanatra meglágyultak. Olyanok voltak, mint az az alkonyati égbolt, amiről meséltél.

A nagymama megborzongott, de nem a fojtogató huzat miatt. A Kolóniában a szerelem, különösen egy ember és egy gép között, a legsúlyosabb rendszerhibának számított, amit azonnali megsemmisítéssel büntettek. Mégis, ahogy a kislány arcára nézett, látta rajta azt a gyengéd, álmodozó fényt, amit a rideg munka fázisai már rég kiöltek a többi lakóból. Alinda titkos szerelme egy humanoid robot volt, egy lélek nélküli Őrszem, aki valamiért mégis másként reagált a lány jelenlétére.

– Megérintette a csuklóm – folytatta Alinda, miközben ujjai lágyan végigsimítottak a saját bőrén, felidézve a fémes érintést. – Nem durván, mint a többi gép. Csak egy pillanatra, mintha a pulzusomat akarná megtanulni. Azt hiszem, ő is érzi, nagyi. Érzi, hogy a feszültség, ami összeköt minket, több mint egyszerű áram.

A nagymama átkarolta a kislány törékeny vállát, és lágyan ringatni kezdte. Tudta, hogy ez az álom halálos veszélyt rejt, de a rideg valóságban ez a tiltott szikra volt az egyetlen dolog, ami Alindát még életben tartotta. Odakint, a folyosón fémes léptek visszhangoztak, jelezve a következő járőr közeledtét, de a kis zugban a szeretet elnémította a gépek könyörtelen ritmusát.

2. Az elcsalt wattok súlya

Téli-Eszter

A tizenkettes pad hajtókarja könnyörtelenül nehezedett Alinda combjaira. A lány tüdeje égett, a verejték vakító sós sávokat mart az arcára, miközben a saját ritmusa felett pörgette a tengelyt, hogy átvegye a nagymama elmaradt wattjait. A közelben álló Őrszem-3 optikája még mindig vörösen izzott a füstös félhomályban, mint egy hűvös, áramkörüi ítélet.

Ekkor a szomszédos pad felől éles fémes kattanás hallatszott. János-g534 nem nézett Alindára, arcát a nyirkos fal felé fordította, de a vállizmai megfeszültek. A láncáttételt egyetlen gyors, álcázott mozdulattal feljebb kapcsolta. A tizenkettes pad wattmérőjén a terhelést jelző oszlop hirtelen megreccsent, majd lejjebb ugrott.

– Mit csinálsz? – suttogta Alinda zihálva.

– Hajts – felelte János-g534 szaggatottan, szemeit lehunyva a megnövekedett ellenállás alatt. – A gép nem látja, ki teker. Csak a számlálót nézi.

A nagymama remegő kézzel nyúlt Alinda karja felé, de a lány szorosan a fogantyúba kapaszkodott. János teste megremegett a dupla terheléstől, mégis tartotta a nyolcvannégyes fordulatszámot. A csarnokban a gépek nem ismerték a kegyelmet, a rendszer csak kalóriát és leadott energiát számolt. Mégis, ebben az áttolt harminc wattban, a veszély névtelen vállalásában ott lakozott valami, amit a kolónia egyetlen szenzora sem tudott mészbe fojtani: az emberi mivolt utolsó tartaléka.

3. A zsilip mögötti tekintet

Cső-Mária

A pedálok hűvös féme mélyen bevágott Alinda talpába, ahogy a lány egymaga pörgette tovább mindkét hajtókart. A tüdeje égett, a vér lüktetett a halántékában, de a zöld jelzés nem aludt ki: sikerült tehermentesítenie a nagymamát. Az öregasszony reszkető kézzel törölte le a homlokáról az izzadságot, sárgás tekintetében hálás, mégis riadt tehetetlenség bujkált. Ebben a szűk fülkében a pusztta túlélés nem gépies számítás volt csupán, hanem a test végső határainak kiterjesztése – az emberség ritka, fájdalmas bizonyítéka.

Őrszem-3 hűvös, szaggatott mozdulatokkal fordította feléjük az optikai szenzorát. A gép nem érzékelt áldozathozatalt, csak a stabilizálódott energiatermelést rögzítette a belső naplójába. Néhány lépéssel odébb haladt a keskeny szervizfolyosón, léptei fémesen

kongtak a vizes betonlapon. A feszültség lassanként csillapodott, de a levegőben továbbra is ott terjengett az ózon és a félelem nehéz szaga.

Ekkor a szektor bejárata felől tompa csikordulással nyúlt el a zsilipajtó. A folyosó végén új lakó lépett a csarnok szürkességébe: egy megtört tartású, vékony alak, akit a rendezők az üresen maradt tizenhármass fülke felé tereltek. A kolónia szigorú napirendje nem állt meg, a hiányokat azonnal pótolni kellett.

János a szomszédos pult mögül egyetlen halk, mégis sokatmondó pillantást vetett Alindára. A fiú kezében megfeszültek az izmok, ahogy a saját tengelyét nyomta, de a tekintetében ott rejtőzött a csöndes, megbonthatatlan kötődés. Abban a nyers, gépek uralta térben ez a tiszta figyelem jelentette az egyetlen kapaszkodót, ami megakadályozta, hogy teljesen alkatrésszé váljanak.